

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **I. L. alias Y. L.**, nar. X
X

zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019, č. j. CPR-7491-7/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPS-129796-52/ČJ-2018-010024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 20. 1. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na

území členských států Evropské unie na 6 měsíců, a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce je toho názoru, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje jednak v porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgány nezjistily stav věci tomuto ustanovení odpovídajícím způsobem a jednak si neopatřily podklady pro svá rozhodnutí v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce namítá, že na území České republiky byl vyslán svým zaměstnavatelem, polskou firmou A. N. Sp. z. o. o., sídlem X (dále jen „firma A.“), a to na základě cestovního příkazu do města P. v době od 17. 4. 2018 do 16. 5. 2018. Správním orgánem I. stupně byla rovněž předložena pracovní smlouva s firmou A.. Firma A. rovněž žalobci zajistila práci na území České republiky, z čehož dovozuje její výkon v souladu se zákonem.
3. Žalobce nesouhlasí se závěry žalované o možnosti vycestovat do své vlasti, tj. na Ukrajinu a nesouhlasí rovněž s opatřeným stanoviskem ze dne 18. 9. 2019, č. j. MV-87799-2/OAM-2019 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko“). K tomu uvádí, že v jeho vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě a mezi mrtvými je i civilní obyvatelstvo. Z informací o situaci na Ukrajině vyplývá, že situace na východě Ukrajiny je napjatá, incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalcí a vládními jednotkami Doněcké a Luhanské oblasti. Žalobce je toho názoru, že toto prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadá i na civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny. Nad rámec již uvedených porušených ustanovení správního řádu dále žalobce namítá, že žalovaný porušil i § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Pro vyhoštění žalobce z území České republiky tak nebyly splněny podmínky. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a současně žalované uložit povinnost k náhradě nákladů řízení.
4. Žalovaná navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, náhradu nákladů nepožaduje. K uplatněným žalobním námitkám žalovaná odkazuje s ohledem na jejich totožnost s odvolacími důvody na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 25. 4. 2018 ve 12:00 hodin byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie v obci D. H. č. X, kde pracoval jako dělník při třídění odpadů. Žalobce na výzvu předložil cestovní doklad Ukrajiny č. X s polským dlouhodobým vízem č. X, typ D, počet vstupů Multiple, účel pobytu 05, počet dní 163 se vstupním razítkem ze dne 16. 2. 2018., což jej opravňuje ke vstupu a pobytu na území České republiky, ale neopravňuje jej tu vykonávat pracovní činnosti bez povolení k zaměstnání. Pracovní povolení nebo povolení k zaměstnání žalobce nepředložil. Z důvodu podezření, že žalobce vykonával na území České republiky práci bez povolení k zaměstnání, byl zajištěn a ještě též den s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
6. Při výslechu provedeném téhož dne žalobce uvedl, že je ženatý, má dvě děti a společně s manželkou žijí v bytě na Ukrajině. S manželkou žalobce bylo stejného dne rovněž zahájeno řízení o správním vyhoštění. Rodiče žalobce již nežijí, sestra žalobce také žije na Ukrajině. Polské dlouhodobé vízum si obstaral proto, aby mohl pracovat v Polsku. Druhý biometrický pas si opatřil proto, aby mohl cestovat po celé Evropské unii. Starší cestovní doklad byl ještě platný, a proto si do něj vyřídil polské vízum. K dotazu, proč je na každém

z pasů uvedeno jiné rodné jméno (I. a Y.) uvedl, že ke změně došlo překladem z azbuky do latinky, v azbuce je rodné jméno stále stejné. Dále žalobce vypověděl, že na biometrický pas cestoval koncem roku 2017 na Slovensko přes Českou republiku, kterou pouze projel. Na Slovensku byl pouze na návštěvě, dle svých slov tam nepracoval. K dotazu, zda má povolení pracovat v Polsku, žalobce uvedl, že má mnoho dokumentů v polštině, neví co vše tam je a doloží vše nejpozději do 10. 5. 2018. V Polsku pracoval v obci S. u firmy A. přibližně od 5. 3. do 15. 4. 2018, zaplacení zatím nedostal. Z Polska byl vyslán firmou A., cestovní příkaz přislíbil doložit. Do České republiky přicestoval na základě tohoto cestovního příkazu dne 15. 4. 2018, konkrétně do P. na F., kde již čekal zástupce firmy A., který mu předložil dokumenty, na jejichž základě měl pracovat v D. H.. Ubytován byl v ubytovně v K. n. V., kterou platila firma A.. Svoji práci popsal žalobce jako plnění pásu na odpadky, které byly následně tříděny dalšími pracovníky. Práci v Polsku si žalobce domluvil již na Ukrajině, zprostředkovala mu ji firma v K., jejíž jméno si již nepamatuje. S firmou A. se v Polsku domluvil, že by mohl pracovat v České republice za více peněz. Na základě této domluvy firma A. vyřídila potřebné dokumenty, aby v České republice mohl pracovat legálně. K dotazu, pro jakou firmu žalobce pracuje, uvedl, že pro firmu A.. Práci žalobci zadávala mistrová paní M., která je zaměstnancem firmy A., s. r. o., P. (dále jen „firma A.“). Práci v P. žalobce zahájil dne 16. 4. 2018, pracovní doba je od 6:00 do 14:30, pracovat tam žalobce chtěl asi tři měsíce.

7. Dále žalobce uvedl, že pracovní smlouvu má uzavřenu s firmou A.. Dokumenty, které má, jsou psány v češtině a polštině, neví, co přesně je v nich uvedeno, protože věřil firmě A.. Všechny dokumenty žalobce přislíbil rovněž dodat do 10. 5. 2018. Docházku žalobce zaznamenávala paní M., která rovněž kontrolovala práci a přidělila mu hrábě. Pracovní oděv měl svůj. Za vykonanou práci zatím žádné peníze nedostal, dle smlouvy to však mělo být 2 000 polských zlotých. Od jakéhosi M. z firmy A. zatím obdržel zálohu 500 Kč na stravu a 500 Kč na benzín do služebního vozidla, kterým se dopravuje z ubytovny v K. n. V. do D. H. a zpět. Zdravotní pojištění má sjednáno na období od 11. 1. 2018 do 10. 1. 2019. V České republice nemá žádné závazky ani sociální, rodinné, kulturní či ekonomické vazby, na území Ukrajiny má celou svoji rodinu. Do České republiky přicestoval pouze za prací, žít zde nechce. Ve vycestování mu nic nebrání, v místě, kde probíhají válečné konflikty, nebydlí, v případě potřeby má možnost se i přestěhovat. Případným vyhoštěním by k zásahu do jeho soukromého a rodinného života nedošlo. Zmínil však, že momentálně nemá dostatek finančních prostředků na vycestování, nicméně předpokládá, že obdrží mzdu za vykonanou práci. Vycestovat hodlá v každém případě ještě v době platnosti polského víza.
8. Dne 7. 5. 2018 obdržel správní orgán I. stupně informaci o zastoupení žalobce, doloženou plnou mocí. Správní orgán I. stupně dožádal Úřad práce České republiky, který mu dne 10. 5. 2018 sdělil, že žalobci nebylo vydáno dle dostupných informací povolení k zaměstnání. Ve správním spisu je rovněž založena Informace pro Úřad práce o vyslání žalobce k plnění úkolů vyplývajících z uvažené smlouvy, kterou učinila firma S. S., s. r. o., sídlem X (dále jen „firma S.“). Správní orgán I. stupně vyžádal od firmy S. a od firmy A. pracovníprávní dokumenty vztahující se k zaměstnání žalobce. Firma A. sdělila, že žalobce není jejím zaměstnancem, ale má právní vztah se společností S. S., s. r. o., IČ X, sídlem X (dále jen „firma S.“), která firmě A. poskytovala dne 25. 4. 2018 službu spočívající v dotřídění separovaných složek odpadu v provozovně v D. H. na základě smlouvy o dílo č. X ze dne 26. 3. 2018. Z této smlouvy založené ve správním spise vyplývá doba trvání od 26. 3. 2018 do 30. 4. 2018. Firma S. správnímu orgánu I. stupně na výzvu neodpověděla. Firma S.

k dožádání dne 22. 8. 2018 sdělila, že žalobce s ní nikdy žádný pracovněprávní ani jiný právní vztah uzavřený neměl. Správní orgán I. stupně dále dožádal Oblastní inspektorát práce pro Středočeský kraj, zda žalobce byl na základě zjištěných informací dle shromážděných dokumentů oprávněn vykonávat pracovní činnost na území České republiky. Tento správní orgán sdělil, že firma A. i firma S. se chovají jako agentury práce a nejedná se tedy o poskytování služeb nebo vykonání díla. O takovou situaci by se jednalo pouze tehdy, pokud by firma A. měla uzavřenu smlouvu s firmou A. a práci prováděla pomocí svých zaměstnanců. Jinak jde o výkon práce bez pracovního povolení.

9. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal podle § 120a zákona o pobytu cizinců od Ministerstva vnitra závazné stanovisko. Ze závazného stanoviska ze dne 3. 11. 2018, č. j. KRPS-129796/ČJ-2018-010024 (dále jen „závazné stanovisko MV“) vyplynulo, že vycestování žalobce je možné. Podle Ministerstva vnitra na základě výpovědi žalobce, podkladů shromážděných ve správním spisu a okolností jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země mu v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Situaci v Č. oblasti, odkud žalobce pochází, lze v současné době pokládat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat. Obec H. není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů zasažena. Život ve střední části Ukrajiny probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby a rovněž tak činnost státních orgánů. Žalobce je rovněž schopen se o sebe postarat, není v pokročilejším věku ani netrpí závažným onemocněním.
10. Dne 30. 11. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce (prostřednictvím jeho zástupce) o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci. Poučil ho mj. o procesních právech podle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě patnácti dnů, čehož žalobce nevyužil.
11. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14. 1. 2019 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců a doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 25. 1. 2019 odvolání. V odvolání uvedl argumentaci prakticky totožnou s tou, kterou nyní předkládá v žalobě.
12. Napadeným rozhodnutím ze dne 25. 11. 2019 žalovaná zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila poté, co si vyžádala změnu nebo potvrzení závazného stanoviska MV od nadřízeného dotčeného orgánu a poté, co o doplnění správního spisu o potvrzující závazné stanovisko vyrozuměla žalobce.
13. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce prokazatelně nejméně dne 25. 4. 2018 pracoval v České republice bez povolení k zaměstnání, při jehož výkonu byl zajištěn. Tento závěr byl správním orgánem I. stupně dostatečně zjištěn, prokázán a náležitě odůvodněn. V prvostupňovém rozhodnutí bylo podrobně popsáno a rozebráno naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. K odvolací námitce žalobce si žalovaná vyžádala změnu nebo potvrzení závazného stanoviska MV opatřeného v řízení před správním orgánem I. stupně. Potvrzujícím závazným stanoviskem ministr vnitra potvrdil závazné stanovisko MV a znovu zkonstatoval, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Žalovaná k tomu

dodala, že žalobce sám ve výpovědi uvedl, že na Ukrajině nebydlí v místě, kde probíhají válečné konflikty. K odvolací námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu a jeho právního hodnocení žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně zjistil všechny rozhodné skutkové okolnosti a skutečnosti svědčící jak v neprospěch, tak ve prospěch žalobce. Skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a doložen shromážděnými zejména listinnými důkazy. Žalobce měl též po celou dobu vedení správního řízení možnost se vyjadřovat. Žalovanou nebyly shledány žádné skutečnosti, které by žalobce uváděl a správním orgán I. stupně by se jimi nezabýval.

14. K odvolací námitce, že pobyt a činnost žalobce na území České republiky nebyly posouzeny podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), žalovaná uvedla, že polské dlouhodobé vízum typu D neopravňovalo žalobce vykonávat na území České republiky pracovní činnost. Držitelem pracovního povolení vydaným příslušnou pobočkou Úřadu práce žalobce není, což bylo spolehlivě zjištěno, a žalobce opak ani netvrdil. Žalovaná se podrobně vypořádala i s tím, proč na situaci žalobce § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nedopadá. K odvolací námitce vztahující se k přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná konstatovala, že žalobce nemá ani v České republice ani v jiném členském státě Evropské unie žádné příbuzné, osobní vazby ani jiné závazky, které by mohly být správním vyhoštěním narušeny. Ani žalovaná nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledala. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že stanovenou dobu 6 měsíců považuje za opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované § 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
16. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, s kterýmžto postupem vyjádřila žalovaná výslovný souhlas, a následně tak učinila i žalobkyně, která původně požadovala nařídit jednání, avšak podáním doručeným soudu dne 29. 1. 2019 tento svůj požadavek negovala a s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasila.

Posouzení žalobních bodů

17. Před vlastním posouzením žaloby soud konstatuje, že danou problematikou se již dříve zabýval, a to v několika svých rozsudcích, např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 53 A 1/2018–19, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 44 A 31/2018–21, či ze dne 30. 7. 2019, č. j. 44 A 40/2019–27. V označených rozsudcích provedl soud podrobný rozbor skutkové a právní stránky věci, a dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Skutkově a právně obdobnými případy se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud; nejpodrobněji tak učinil v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017–31, v němž se detailně věnoval výkladu výjimky stanovené v ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, již se žalobce dovolává, v kontextu práva EU. Zmínit je možné též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 463/2018–19 a v něm v bodě 10 odůvodnění citovanou čtenou

judikaturu Nejvyššího správního soudu. Protože ani v nyní projednávané věci nemá soud důvod odchytil se od právních závěrů přijatých ve zmíněných rozsudcích, považuje žalobu za nedůvodnou.

18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
19. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“.
20. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“.
21. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.“.
22. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“.
23. Soud se předně zabýval namítanou nesprávností potvrzujícího závazného stanoviska jakožto podkladového rozhodnutí, jehož zákonnost je oprávněn posoudit podle § 75 odst. 2 s. ř. s. tehdy, pokud jím není sám vázán a pokud zákon neumožňuje žalobci napadnout je samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Žalobce namítá, že nesouhlasí se závěry, k nimž ministr vnitra dospěl, když tvrdí, že válečný konflikt v Luhanské a Doněcké oblasti zasahuje i další místa Ukrajiny a rovněž oblast, kde žije žalobce. K tomu soud zjistil, že v řízení před správním orgánem I. stupně bylo opatřeno závazné stanovisko MV podle 120a zákona o pobytu cizinců se závěrem, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. V této fázi řízení se žalobce nijak nevyjádřil. K odvolací námitce žalobce opatřila žalovaná potvrzující závazné stanovisko, jehož závěr byl totožný se závěry MV a které je rovněž založeno ve spisu. Toto závazné stanovisko dle názoru soudu splňuje veškeré náležitosti závazného stanoviska, je srozumitelné a určité, je z něj zjevné, jak nadřízený dotčený orgán otázku možnosti vycestování žalobce posoudil a jakými úvahami byl veden. V obou závazných stanoviscích není nijak zpochybňováno tvrzení žalobce, že situace na východě Ukrajiny je napjatá. Současně však je také uvedeno, že bezpečnostní incidenty se soustřeďují k tzv. linii dotyku. Závěr potvrzujícího závazného stanoviska je tak jednoznačný a plyne z něj, že obec H. v Č. oblasti, odkud pochází žalobce, není střety mezi vládními vojsky a separatisty zasažena. Ministr vnitra vyloučil, že by žalobce byl v místě svého bydliště na Ukrajině ohrožen na zdraví či dokonce na životě v důsledku ozbrojených střetů, které probíhají přes 1 000 km daleko od místa jeho bydliště. Dále ministr vnitra doplnil, že v průběhu roku 2018 nedocházelo k bezpečnostním incidentům v žádné jiné ukrajinské oblasti než v Luhanské a Doněcké. Č. oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a podle dostupných informací tam k žádným bezpečnostním

incidentům nedocházelo. Ve spise je současně založena podrobná zpráva o situaci v zemi vydaná ke dni 25. 4. 2019. Z mapy administrativního uspořádání Ukrajiny pak vyplývá, že Č. oblast je situována jižně od K. oblasti, vzdálená od Luhanské oblasti přibližně 900 km.

24. Žalobce současně netvrdí nic jiného, než co je obsaženo v této zprávě, z níž vycházel ministr vnitra a potažmo žalovaná s tím rozdílem, že tvrdí, že události na východě země ovlivňují celou Ukrajinu. Soud může souhlasit s tím, že vnitrostátní konflikt do jisté míry ovlivňuje situaci v zemi, nicméně současně platí, že podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.“. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[z]a skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“. Skutečným nebezpečím ve smyslu citované Úmluvy se rozumí nebezpečí mučení nebo podrobení nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Soud současně porovnal žalobcova nynější tvrzení s tím, co vypověděl před správním orgánem I. stupně. Z výpovědi, která probíhala za přítomnosti tlumočníka, žalobce na konkrétní otázky vztahující se k bezpečnostní situaci v místě jeho bydliště na Ukrajině výslovně uvedl, že nebydlí v oblasti, která by byla ozbrojeným konfliktem jakkoli zasažena a má i případně možnost se přestěhovat do jiného místa. Rovněž neuvedl, že by do České republiky utíkal před válečným konfliktem, naopak uvedl, že do České republiky cestoval z ekonomických zájmů, žít zde nechce, chce se vrátit na Ukrajinu. Tato výpověď žalobce je plně v souladu s obsahem obou v řízení opatřených závazných stanovisek. S ohledem na uvedené jsou protichůdná žalobní tvrzení zjevně účelová. Soud tedy neshledal tento žalobní bod důvodným, když tvrzení o tom, že vnitrostátní konflikt ovlivňuje celou Ukrajinu, neshledal jako důvod, na který by dopadal článek 3 Evropské Úmluvy shora citované.
25. K žalobním námitkám, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a neopatřila si dostatečné podklady, zejména když se nezabývala charakterem spolupráce mezi žalobcem a firmou A. a skutečností, že žalobce s ní měl uzavřenu pracovní smlouvu a byl jí vyslán na pracovní cestu, soud konstatuje, že žalovaná vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, potvrzující závazné stanovisko, spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Rovněž jsou ve správním spisu založeny listiny, které předložil žalobce, a z celého průběhu správního řízení a z obsahu rozhodnutí správních obou stupňů je zjevné, že i z těchto podkladů správní orgány vycházely. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci v dostatečném rozsahu. Soud nesouhlasí s žalobcem, že o skutkovém stavu panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v potřebném rozsahu. Žalovaná se s totožnou odvolací námitkou žalobce podrobně v napadeném rozhodnutí vypořádala a žaloba v tomto ohledu nepředstavuje žádný argumentační posun. Žalobce tedy v žalobě nijak nepolemizuje s právním hodnocením žalované, ale znovu opakuje tytéž argumenty, které uplatňoval již v odvolání, přičemž přehlíží, že byly žalovanou vypořádány a jak byly vypořádány.
26. Žalobce v žalobní námitce ani nespecifikuje, v čem (jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný

z podkladů pro vydání rozhodnutí, když jak z podané žaloby, tak z předcházejícího odvolání je zřejmé, že podstatou námitek bylo a je právní hodnocení zjištěného skutkového stavu žalovanou. Soud tak dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil a ve své námítce setrval jen v rozsahu, v jakém jí uvedl v odvolání, k čemuž se již soud výše vyjádřil.

27. V souvislosti s uložením správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců se správní orgán I. stupně a potažmo žalovaná zabývaly všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu žalobce s firmou A. a dalších zainteresovaných subjektů. Na základě těchto listin a podkladů uvedených výše byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem v provozovně firmy A.. Žalovaná vyložila potřebná ustanovení zákona o zaměstnanosti a v napadeném rozhodnutí uvedla, na základě jakých úvah dospěla k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na případ žalobce nevztahuje. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to zejména výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Tento žalobní bod proto není důvodný.
28. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky, svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013–35, Sb. NSS č. 3027/2014, nebo také rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Ads 272/2016–53). Povaha práce spočívala v třídění odpadu. Žalobce práci vykonával v pracovní dny, vždy od 6:00 do 14:30 hodin, pracovní úkoly mu zadávala mistrová paní M. z firmy A.. Za vykonanou práci měl žalobce slíbeno 2 000 zlotých měsíčně, což plyne i z ve spisu založené česky psané pracovní smlouvy mezi firmou A. a žalobcem. Žalobce v žalobě nepopírá, ani v řízení před správními orgány nepopíral, že na území České republiky vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu a na základě cestovního příkazu.
29. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2 a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle tři měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum jde (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele automaticky, vždy a ve všech případech k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá automaticky a bez dalšího účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty)

žalobce není, což bylo prověřeno dotazem na Úřad práce ČR, potvrdil to ostatně i sám žalobce

30. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Je-li pak obsahem smlouvy podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tedy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti).
31. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017-6, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných tímž soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, Sb. NSS č. 3713/2018.
32. V nyní souzené věci však vůbec nelze uvažovat o aplikaci výjimky podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalobce sice uvádí a rovněž správním orgánům doložil, že uzavřel pracovní smlouvu s firmou A. a doložil i cestovní příkaz k vyslání do Příbrami. Neuvádí však a ani nijak nedokládá, jakou službu a jakému příjemci měl v Příbrami poskytovat. V řetězci těchto tvrzení žalobce se totiž objevují významné mezery a jeho verze se neshoduje s tím, co vyšlo v řízení najevo. Ze správního spisu plyne a potvrdila to i sama firma A., že pracoviště třídiřny odpadů v D. H. je její provozovnou. O osobě žalobce se tato firma vyjádřila tak, že nejde o jejího zaměstnance, ale že má právní vztah k firmě S.. Ve správním spise je dále založeno smlouva o dílo mezi formou A. a firmou S.. Firma S. však jakýkoli pracovněprávní či jiný právní vztah s osobou žalobce popřela. Informaci Úřadu práce o vyslání žalobce k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy pak podala firma S., která však zůstala k výzvě správního orgánu I. stupně nekontaktní. Nebylo tedy prokázáno, že by žalobce byl vyslán na území České republiky za účelem poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie (zde firmou A.) ve prospěch firmy A., usazené v České republice. Nadto žalobce započal s výkonem práce již dne 16. 4. 2018, což jednak sám uvedl a jednak to plyne z jeho pracovní docházky. Pracovní smlouvu ale podepsal s nástupem práce až dne 17. 4. 2018 a na stejný počáteční den je vystaven i cestovní příkaz. Z uvedeného vyplývá, že nejen, že pracovní smlouva nezapadá do sledu událostí, ale svědčí i o tom, že žalobce v Polsku přinejmenším na základě této pracovní smlouvy nikdy nepracoval. Soudu se pak jeví jako přinejmenším zvláštní, že pracovní smlouva uzavřená v Polsku mezi polským a ukrajinským zaměstnancem je uzavírána v češtině. Nadto měla být podepsána dne 16. 4. 2018 v místě S. v Polsku, tedy místě vzdáleném od P. přibližně 450 km a současně tentýž

den žalobce měl vykázanou pracovní dobu od 16. 4. 2018 8 hodin denně, dle žalobcových slov od 6:00 do 14:30.

33. Soud je ve shodě s žalovanou toho názoru, že o vyslání žalobce ve smyslu směrnice 96/71/ES by se mohlo jednat pouze v tom případě, pokud by byl svým polským zaměstnavatelem, tedy firmou A., vyslán k poskytování služeb firmě A.. To vše za předpokladu, že by byl dočasně vyslán na území České republiky jako pracovní síla vykonávající svou hlavní činnost u zaměstnavatele v Polsku, který jej na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se žalobce po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebude usilovat o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
34. Je tedy zřejmé, že žalobce nevykonával hlavní činnost u polského zaměstnavatele ve státu jeho sídla. Proto nelze tuto činnost podřadit pod § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě předložených dokladů oprávněn vykonávat pro českou firmu A. pracovní činnost na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. K tomu soud okazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017–13).
35. Žalobce dále v obecné rovině namítal porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Soud k těmto žalobním námitkám konstatuje, že přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 76 odst. 2 věta první s. ř. s.). Žalobce jistě může i jen v obecné rovině namítat porušení právních předpisů jejich pouhým výčtem, resp. jejich citací. Slovem „může“ však má soud na mysli skutečnost, že je žalobcovým svobodným rozhodnutím, jak bude svoji žalobu formulovat. Pokud však žalobce současně nevylicí, v jakých konkrétních okolnostech projednávané věci spatřuje porušení toho kterého zákonného ustanovení, jakým postupem, úvahou, hodnocením či závěrem se měla žalovaná vůči němu dopustit nezákonnosti, nemůže očekávat, že s takovou žalobní námitkou uspěje. Žalobce navíc cituje ustanovení základních zásad správního řízení, k jejichž porušení obvykle dochází ve spojení s konkrétní vadou řízení, kterou je žalobce povinen označit. K obecné žalobní námitce tedy soud rovněž obecně konstatuje, že žalobcem namítaná porušení ustanovení správního řádu neshledal a námitku má za nedůvodnou.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud uzavírá, že vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné,

žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 31. ledna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně